

afsted dermed lige overfor de Misgreb, der bleve begaaede af de af Staten udnævnte Embedsmænd, havde man, saavidt jeg husker, to Tilfælde af den Slags i min Rigsdagsvirksomhed, det ene paa Bornholm, og det andet paa Fyn. Nu have vi imidlertid faaet det saaledes, at Staten bærer Ansvar. Sikkest er det dog, at dersom Laanebestyrelserne gaa frem paa den Maade, som man nu hører, at de gaa frem paa ved forskellige Leiligheder, kunde der være Anledning til at gjøre en Forandring. Derimod vil jeg sige lige overfor det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schjøtz), at naar han kommer med et Forslag om at nedsætte Renten fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt., vil jeg ikke være med dertil. Thi vi ere ikke komne videre endnu, end at vi allebegne ere meget glade og tilfredse med at faae 4 pCt.s Penge. Og saa længe man staar paa det Standpunkt, at man er tilfreds med at faae 4 pCt.s Penge, ser jeg ikke rettere, end at det vil være en Urimelighed at nedsætte Renten her til $3\frac{1}{2}$ pCt. Mere skal jeg ikke sige her. Jeg var bestemt paa at stemme for Forslaget, som det foreligger, men kan man ved dette Lovforslag faae en Forandring enten i Laanebestyrelserne, hvad jeg naturligvis ikke kan have Noget imod, eller saaledes, at Besjendtgørelserne komme til at staa i alle Blade, skal jeg være tilfreds.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal først bemærke, at jeg ligesom den ærede sidste Taler mener, at der ikke er nogen Grund til at nedsætte Renten for Overformynderiets Bedkommende fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt., før det maatte vise sig, at Overformynderiet ikke kan staae denne Rente af 4 pCt., som hidtil har været sædvanlig. Naturligvis, dersom dette Tilfælde skulde indtræde, vilde det give sig af sig selv, men saa længe det er Overformynderiet muligt at opfylde de hidtil gjældende Lovbestemmelser i denne Henseende, og altsaa kan staae 4 pCt. af Midlerne, forekommer det mig ikke, at der er nogen Grund til at gribe ind. Det vil efter min Mening være uret imod de Umyndige og mod dem, hvis Midler bestyres af Overformynderiet, om man der vilde gribe ind, saa længe Overformynderiet kan staae de 4 pCt., som den gjældende Lovgivning foreskriver skulle staae. Men der er et andet Punkt,

hvorom jeg vil gjøre en Bemærkning. Den første ærede Taler sagde, at om man end maatte fastholde dette med Hensyn til de Umyndige, var der ingen Grund til at fastholde det overfor de myndige Personer, som faae Lov til at lade baandlagte Midler henstaa i Overformynderiet. Dertil vil jeg sige, at overfor disse baandlagte Midler har man ogsaa nu taget en Forholdsregel, som Omstændighederne have gjort nødvendig, nemlig at Overformynderiet ikke modtager dem i kontante Penge, undtagen naar det er ganske smaa Summer; men har Noget en større Sum, der ønskes baandlagt og bestyret som baandlagte Midler, maa den afleveres i Formynderiet i Obligationer, hvilke Obligationers Administration Overformynderiet saa paatager sig. Det er altsaa de Baagjældendes egen Sag, forinden de kunne faae Midlerne antagne til Administration i Overformynderiet, at have anbragt dem i saadanne Aktiver, som de anse for rigtige.

Hvad den Forandring angaar, som er foretaget ved Loven af 1868, hvorved de udenbys Overformynderier bleve sammenbragne og indlagte under Overformynderiet i Kjøbenhavn, maa man ikke fremstille det som en Forholdsregel, der har været til Gavn eller Fordel for Kjøbenhavn. Det har det virkelig aldeles ikke været. Det var en Forholdsregel, som var hensigtsmæssig dengang. Det var den vistnok, og det maatte vistnok fra alle Sider anerkendes. Den tidligere bestaaende Maade, hvorpaa de Umyndiges Midler bestyredes udenfor Kjøbenhavn og i Særdeleshed i Kjøbstæderne, var mindre hensigtsmæssig. Forholdet var nemlig det, at paa Landet bestyrede Skifteforvalterne de Umyndiges Midler, saa at hver Skifteforvalterjurisdiction udgjorde en lille Overformynderikreds for sig. I Kjøbstæderne var det saaledes indrettet, at to Borgere, der dertil vare valgte, bestyrede de Umyndiges Midler. Denne Ordning led af forskellige Mangler. Navnlige var der i den sidste Tid før 1868 nogle Tilfælde, hvor Midler gik tabt ved denne Bestyrelse; den største Post i saa Henseende var for Næsten i et Kjøbstads-overformynderi; det var altsaa ikke Embedsmænd, men et Par Kjøbstadsborgere, navnlig een, som Deficitten hidrørte fra. Derfor var det en fornuftig Forandring i og for sig, som man gjorde i 1868. Og hvad det an-